

Dr hab. Paweł Siedlik
Wydział Aktorski

Łódź, dnia 10. 06. 2014 r.
PWSFTv i T im. Leona Schillera
w Łodzi

Opinia o dorobku artystycznym i pedagogicznym
Pani doktor Anety Głuch- Klucznik
w związku z postępowaniem o uzyskanie stopnia doktora habilitowanego
w dziedzinie Sztuk Teatralnych.

Pani dr Aneta Głuch- Klucznik , *wszechstronnie przygotowana do zawodu w 1992 roku*, jak pisze w swojej rekomendacji dla habilitantki prof. Wiesław Hejno, *otrzymuje angaż w Wrocławskim Teatrze Lalek*, gdzie natychmiast trafia do obsady i pozostaje związana z tym teatrem do dnia obecnego. Kiedy w 1996 roku broni swojej pracy magisterskiej napisanej pod kierunkiem prof. dr. hab. Janusza Deglera o twórczości scenograficznej Jadwigi Mydlarskiej Kowal, ma już w swoim artystycznym życiorysie kilka zagranych ról. O pierwszym spektaklu, w którym zagrała pani Aneta Głuch- Klucznik po ukończeniu szkoły, a był to *Entliczek- pentliczek* w reżyserii Wiesława Hejno, krytycy teatralni pisali, że *jest wybornie zagranym i smakowicie oprawionym muzycznie prawie musicalem z dynamiczną akcją i błyskotliwą grą aktorów. (...) Reżyser spektaklu zabrał aktorom lalki obdarzając ich w zamian (...) tanecznym ruchem scenicznym i swobodą głosu, której Anecie Głuch (...) mogą pozazdrościć aktorzy dramatyczni*. Tak efektownie rozpoczęła obecność w profesjonalnym teatrze szybko owocuje kolejnymi rolami, co świadczy o dobrym przygotowaniu warsztatowym aktorki i zaufaniu, jakim obdarzyli ją koledzy z zespołu i dyrekcja. Nie należy się więc dziwić, że w tym samym roku, kiedy pani Aneta Głuch obroniła pracę magisterską w Państwowej Wyższej Szkole Teatralnej im. Ludwika Solskiego w Krakowie na Wydziale Lalkarskim we Wrocławiu, otrzymała propozycję pracy na uczelni w charakterze asystentki. Znakomici wykładowcy bez trudu dostrzegli w niej talent pedagogiczny, a przeświadczenie o tym, że nauczanie może stać się prawdziwą pasją pani Anety Głuch Klucznik ugruntowało się zapewne, kiedy jej umiejętności w tym zakresie afirmowali tacy nauczyciele jak profesor Anna Proszkowska, profesor Beata Pejcz, profesor Aleksander Maksymiak. Pracując obok tak cenionych wykładowców, pani Aneta Głuch- Klucznik miała szczęście rozwijać i pielęgnować swoje rzemiosło oraz doskonalić umiejętności pedagogiczne. O tym trafnym wyborze władz uczelni powołujących panią Anetę Głuch- Klucznik do grona pedagogów świadczy fakt, że już zaledwie po trzech latach uzyskała status samodzielnego wykładowcy. Nie należy zapominać, że równocześnie z pracą akademicką habilitantki rozwijała się interesująco rozpoczęta jej kariera artystyczna w teatrze. Jak sama pisze w autoreferacie:

Teatr i szkoła. Te dwa miejsca doskonale się uzupełniają. Są pewnego rodzaju systemem naczyń połączonych. Jako aktorka, która musi podejmować nowe, trudne niekiedy wyzwania na scenie zawodowej mogę dzielić się swoimi doświadczeniami ze studentami. Jednak, żeby przekazać tę wiedzę musiałam zanalizować i usystematyzować swoje doświadczenia, a jednocześnie kontakt z młodymi ludźmi, często mającymi niekonwencjonalne podejście do wielu zagadnień zmusza mnie do zastanowienia i czasami do weryfikacji własnych poglądów. To bardzo twórczy proces.

Ten okres jest niezwykle intensywny dla rozwoju artystycznego pani Anety Głuch- Klucznik i obfituje w szereg wydarzeń artystycznych oraz doświadczeń scenicznych dotyczących zarówno technik, jak i różnorodnych konwencji. Animacja 2,5 metrowych kukieł z ukrytym wewnątrz aktorem, animacje mniejszych form klasycznej marionetki, teatr cieni, gra z maską, gra w kostiumie zniekształcającym postać... Tak szerokie spektrum działań pozwoliło artystce zbudować swój indywidualny styl, a doświadczenia wzbogacone o refleksję nad kondycją

współczesnego teatru lalkowego stworzyły możliwość kreowania własnej wizji teatru dla najmłodszego widza. W swoim autoreferacie pisze, na czym, jej zdaniem, polega w praktyce istota współczesnego teatru lalek:

Ważna w nim jest różnorodność poruszanej tematyki, niezwykle zaskakujące inscenizacje i absolutna nieprzewidywalność czekających aktorów zadań. Kiedyś otrzymując konkretny materiał, np. szopki lub jakiejś innej bajeczki dla dzieci, mogliśmy przewidzieć sposób realizacji i technikę lalek. Obecnie często nawet, jeżeli znamy zakres swoich zadań, to ostateczne, zaskakujące rozwiązania powstają niekiedy na scenie już w trakcie pracy. Dlatego adepta sztuki lalkarskiej musi cechować otwartość i kreatywność, a przede wszystkim bogata wyobraźnia potrzebna tam, gdzie zawodzi myślenie logiczne, gdzie nie da się ustalić sposobu rozwiązania jakiegoś problemu za pomocą utartych schematów.

Ta na pozór łatwa definicja nie jest pozbawiona artystycznej intuicji, o której pisze znany i ceniony historyk i teoretyk teatru lalkowego Henryk Zdzisław Jurkowski rozważając, jaki dystans czasowy byłby wystarczający do oceny *współczesności* w kontekście dokonujących się przemian w teatrze lalek, kiedy niektóre fakty *jeszcze trwają*, a inne *dopiero co się dokonały*. (...) i *nie da się wyraźnie stwierdzić, czy wystarczający byłby dystans lat trzydziestu czy pięćdziesięciu. W dużym stopniu rozstrzyga o tym intuicja.*

Zapewne narzucające się przekonanie o konieczności poszukiwania nowych form wyrazu artystycznego, pozwalającego na bardziej otwarty kontakt z niezwykle wymagającym widzem, jakim są dzieci, zdeterminowało panią Anetę Głuch- Klucznik do poszukiwań w nowej dla niej przestrzeni działań artystycznych – reżyserii. Habilitantka zdecydowała się wziąć odpowiedzialność wykraczającą poza kreację aktorską i ambitnie dąży do stworzenia pełnego komunikatu, w którym zrealizuje się jako niezależny twórca. Po pierwszych inicjacjach, które przebiegały pod okiem doświadczonego reżysera Jerzego Bielunasa, przyszedł czas na w pełni samodzielne próby. Ale zanim to nastąpi, należy się zatrzymać na bardzo ważnej dacie, roku 2009, kiedy pani Aneta Głuch- Klucznik w uznaniu jej osiągnięć na polu akademickim, po złożeniu wymaganych egzaminów i przedstawieniu rozprawy doktorskiej, uzyskuje stopień naukowy Doktora. Tematem pracy doktorskiej było: *Tworzenie scenicznej postaci zwierzęcej na przykładzie roli Papugi Polinezji na podstawie przedstawienia „Zwierzęta Doktora Dolittle” w reż. Jerzego Bielunasa.*

To istotne doświadczenie, jakim bez wątpienia była praca nad rolą *Papugi Polinezji* w spektaklu dyplomowym pani Anety Głuch- Klucznik, a które stanowiło powód doktorskiej dysertacji, nie znalazło w autoreferacie habilitantki pełniejszej eksplikacji..., a szkoda. Pani Aneta Głuch- Klucznik ogranicza się w opisanie tego etapu w swoim doświadczeniach do sygnalizującego zdania: *Przedstawienie dyplomowe w reżyserii Jerzego Bielunasa było dobrą szkołą dla adeptki sztuki lalkarskiej, uświadamiającą, że teatr, który na mnie czeka, będzie stawiał przede mną wyzwania i zmuszał do nieustannych poszukiwań, a doświadczenia zdobyte w szkole będą tylko pomocne w tym, żeby nadać kierunek tym poszukiwaniom.* Rozumiem, że autorka rozprawy wyczerpała ten temat w opisie dzieła pracy doktorskiej i

uznała, że to etap skończony.... Uważam jednak, że dla opiniujących zarówno dorobek twórczy, pracę dydaktyczną, jak i rozwój artystyczny habilitantki, ten ważny moment powinien stanowić mocniej uwypuklony element zapisu artystycznej biografii. Przypuszczam, że skromność nie pozwoliła pani Anecie Głuch- Klucznik na bardziej afirmacyjny ton w jej autoreferacie, bo przecież dokonania artystyczne w pełni ją do tego uprawniają. Wypada tylko podkreślić, że do chwili uzyskania stopnia doktora w 2009 roku w załączonej dokumentacji można odnaleźć zapisy o premierach 32 spektakli, w których habilitantka wzięła udział, grając liczne role, pełniąc funkcję asystenta reżysera, współpracując nad reżyserią spektakli, czy wreszcie samodzielnie reżyserując niektóre z nich. Nie mniej intensywną pracą może się pochwalić pani Aneta Głuch – Klucznik w okresie po 2009 roku, z tym jednak, że zasadniczo zmienia się charakter jej działań. Coraz częściej uczestniczy przy realizacji spektakli pełniąc funkcję specjalisty – konsultanta, asystenta i reżysera. Już w 2010 roku pracuje nad trzema spektaklami obok swojego mistrza Jerzego Bielunasa, w charakterze konsultanta animacji lalek. W Teatrze Kamienica powstaje inscenizacja znanej opowieści ze zbioru baśni braci Grimm - *Trzy świnki i wilk*, a niedługo później, w Teatrze Muzycznym Capitol we Wrocławiu, publiczność zostaje zaszarowana przez *Czarnoksiężnika z krainy Oz*, jak pisze recenzentka spektaklu Magda Piekarska, doceniając przy tym aktorów, którzy podjęli się trudnej sztuki animacji. Jeszcze w tym samym roku reżyser Jerzy Bielunas i pani Aneta Głuch-Klucznik powracają do Teatru Kamienica, gdzie powstaje spektakl *Wroniec*. Jest to baśniowa opowieść o stanie wojennym w Polsce, widziana oczami siedmioletniego chłopca. W główną postać Adasia reżyser postanowił wcielić lalkę, stwarzając pole do działania odpowiedzialnej za animację Anecie Głuch – Klucznik. Motyw teatru lalkowego przewija się przez całą sztukę wzbogacając animacjami fakturę spektaklu. Również na terenie uczelni habilitantka zaznacza wyraźnie swoją obecność podejmując się opieki artystycznej nad projektem realizowanym w ramach Programu Integracji Uczelni Artystycznych we Wrocławiu, którego efektem jest spektakl małych form studentów III roku Wydziału Lalkarskiego pt. *Dziwny Jeździec* wg. Michela de Ghelderode. Studenci dr. Anety Głuch – Klucznik biorą udział pod Jej opieką w pokazach w trakcie trwania Dolnośląskiego Festiwalu Nauki w 2009 i 2011 roku, a także prezentują swoje umiejętności na Ogólnopolskim Festiwalu Albertiana 2011. Dokumentacja osiągnięć habilitantki w kolejnym roku pozwala recenzentowi wyrazić przypuszczenie, że Jej pasja i zaangażowanie z trudem mieści się w czasie wyznaczonym normalnym trybem dobowym. Ciąg zdarzeń artystycznych otwiera spektakl zrealizowany pod opieką pani Anety Głuch – Klucznik zatytułowany (nomen omen) *Carmen – po godzinach*, Prospera Marimme. W niespełna miesiąc później gra już rolę *Wróżki Lulejki* i pełni funkcję asystenta reżysera w sztuce *Amelka, Bóbr i Król na dachu* Tankreda Dorsta. W sierpniu dochodzi do premiery wyreżyserowanego przez Nią spektaklu w Finlandii, w teatrze Nukketeatterii Hupilainen - *Tymoteusz i psiuccio* Jana Wilkowskiego, a na scenie Wrocławskiego Teatru Lalek pojawia się w nowej roli - *Frytki*, w spektaklu wyreżyserowanym przez Krofta Jakuba, na podstawie *Pacan - historia o miłości*, Marii Wojtyszko. Wymienione tytuły nie wyczerpują długiej listy artystycznych wydarzeń, w których uczestniczyła pani Aneta Głuch- Klucznik w tym sezonie.

W swojej uczelni przygotowuje popisy studentów na Dzień Otwarty na Wydziale Lalkarskim. Na 18 Jaworskich Koncertach Pokoju prezentuje *Muzykę na patykach* – spektakl, który zrealizowała ze studentami II roku, a na Międzynarodowym Festiwalu Szkół LALKA-NIE-LALKA, studenci pod Jej kierunkiem przedstawiają spektakl *Adam Bis*. Należy wziąć pod uwagę fakt, że habilitantka prowadzi również zajęcia z *Elementarnych zadań aktorskich w planie lalkowym* na kierunku Reżyserii Teatru Lalek, a także *Podstawowe zadania sceniczne w planie plastycznym* na Podyplomowych Studiach Reżyserii Teatru Dzieci i Młodzieży. Efekty pracy tych studentów pod opieką pani Anety Głuch- Klucznik zostały zaprezentowane w trakcie Forum Młodej Reżyserii 2012. Nie mniejsze zaangażowanie w pracę wykazuje habilitantka również w kolejnym roku, zarówno na polu teatru, jak i na Wydziale Lalkarskim Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej im. Ludwika Solskiego w Krakowie Filia we Wrocławiu, gdzie od roku akademickiego 2012/2013 pełni funkcję Dziekana. We Wrocławskim Teatrze Lalek pojawiają się premiery dwóch nowych sztuk : *Z piasku* Tahara Ben Jellouna i kontrowersyjny w opinii krytyków spektakl *Z docieków nad życiem płciowem* Pawła Aignera i Macieja Wojtyszki. W obu przedstawieniach Pani Aneta Głuch- Klucznik bierze udział. W pierwszym gra postać *Fatum*, a w sztuce Pawła Aignera i Macieja Wojtyszki gra postać *Obiekt*. Równolegle do działań w teatrze na terenie swojej uczelni Dziekan dr Aneta Głuch- Klucznik przygotowuje Dzień Otwarty Wydziału Lalkarskiego, w trakcie którego pokazuje spektakl *Napięcia* zrealizowany ze studentami III roku pod Jej opieką pedagogiczną. Na XXVI Ogólnopolskim Festiwalu Teatru Lalek w Opolu po hasłem: ASOCJACJE- TRANSFORMACJE- MUTACJE-INSPIRACJE, prezentuje etudy studenckie z przedmiotu *Elementarne zadania aktorskie w planie lalkowym*. W trakcie X Międzynarodowych Spotkań Szkół Teatralnych TEATR LALEK JUTRA publiczność ma możliwość obejrzenia spektaklu pt. *Napięcia*, który powstał w ramach przedmiotu *Gra aktorska w planie lalkowym II roku* pod opieką pedagogiczną dr Anety Głuch- Klucznik. Ten sam spektakl zaprezentowany został także zagranicznej widowni w trakcie Puppetbuskersfestival w Belgii. Rok 2013 przyniesie habilitantce jeszcze jeden bardzo ważny sukces. W zapowiedziach Teatru Zgłębia w Sosnowcu pojawia się informacja o planowanej premierze *Najmniejszego balu świata* autorstwa Maliny Prześlugi, którą to sztukę wyreżyseruje aktorka Wrocławskiego Teatru Lalek, Aneta Głuch- Klucznik. Reżyserka spektaklu do współpracy zaprosiła scenografa Aleksandra Maksymiaka, a oprawę muzyczną powierzyła Tomaszowi Łucowi. Premiera przedstawienia miała miejsce 21. 09. 2013 roku i spotkała się z entuzjastycznym przyjęciem dziecięcej widowni oraz bardzo przychylnymi opiniami krytyki teatralnej. Zapis spektaklu habilitantka dołączyła do dokumentacji.

Autoreferat dr Anety Głuch- Klucznik stanowi dowód tego, że rozwój artystyczny zmierzający do osiągnięcia pozycji mistrzowskiej w praktykowanej dziedzinie może być spełniony tylko wtedy, kiedy staje się sumą wielu doświadczeń i nieustającej, pogłębionej autoanalizy, dzięki której każda kolejna próba wzbogacona jest o refleksję płynącą z poprzedniej realizacji. Z przyjemnością wczytywałem się w rozbudowane sekwencje myślowe, których pierwszy

kształt miałem okazję docenić w artykule autorstwa dr Anety Głuch- Klucznik, jaki ukazał się w pracy zbiorowej Wydawnictwa Uniwersytetu Marii Curie- Skłodowskiej w Lublinie w 2011 roku pod tytułem *Teatr lalek i dziecko*. (Przy okazji chciałbym zaznaczyć, że wymieniona publikacja, pod redakcją Elżbiety Rzewuskiej i Grażyny Słupczyńskiej, jest bardzo cenną uniwersytecką inicjatywą, która w znakomity sposób wzbogaca istniejącą bibliografię dotyczącą współczesnego teatru, poszerzając ją o zaniedbywaną przez krytyków i teoretyków teatru przestrzeń, jaką stanowią rozważania, o kondycji teatru *de nomine* „dziecięcego“.)

Rozważania habilitantki w jej autoreferacie pozwalają nie tylko pełniej zrozumieć złożoność problemów natury technicznej, z jakimi zmagają się twórcy teatrów lalkowych, ale ukazują też źródła inspiracji, które leżą u podstaw wykreowanych przez nich światów. Zajmująca lektura autoreferatu pani Anety Głuch – Klucznik stwarza możliwość docenienia wyjątkowej wrażliwości artystów związanych z teatrem najmłodszej widowni. Stapiając się ze światem dziecięcej fantazji, artyści ci kształtują nie tylko wyobraźnię małego człowieka, ale przede wszystkim, ukazując niezwykłą rzeczywistość - budują przekaz, który pełni funkcję lekcji życia, nauki świata i odkrywania nieznanymi obszarów. Habilitantka w sugestywny sposób opisuje artystyczne poszukiwania, w których odnajduje źródła inspiracji. Obszar tych poszukiwań świadczy o Jej wszechstronnej wiedzy w dziedzinie sztuk plastycznych, literatury i historii teatru. Warto w tym miejscu zacytować autorkę przywołując choćby jeden z przykładów Jej twórczych skojarzeń:

Pod okiem Anny Proszkowskiej zrealizowałam monodram, którego inspiracją był plakat Stasyasa Eidrigeviciusa. Postać dźwigająca walizkę, z której wychodzą cztery drogi i rozchodzą się na cztery strony świata. Dla mnie ten plastyczny motyw stał się bodźcem do opowiedzenia historii o poszukiwaniu własnej ścieżki artysty.

Nie tylko rysunki Stasyasa Eidrigeviciusa pobudzają twórczą wyobraźnię pani Anety Głuch - Klucznik, w Jej autoreferacie znajdujemy odniesienia do inspiracji malarstwem Kandinsky'ego, Miro, a także do prac Magdaleny Abakanowicz oraz rzeźby sakralnej i ludowej.

Doceniając autoreferat, z którego tak wyraziście wyłania się artystyczne credo dr Anety Głuch- Klucznik, nie mogę się oprzeć wrażeniu, że trochę brakuje mi pełniejszego opisu bardzo istotnego wydarzenia w Jej artystycznej drodze, jakim była realizacja spektaklu *Najmniejszy bal świata* autorstwa Maliny Prześlugi. Ten niewątpliwie sukces artystyczny reżyserki zasługuje na bardziej wnikliwe studium, tym bardziej, że w dokumentacji obraz tego spektaklu został załączony w postaci DVD, jako dzieło promujące. Dysponując zapisem przedstawienia można jednak po obejrzeniu stwierdzić, że *dzieło znakomicie broni się samo* .

Spektakl został zrealizowany w konwencji czarnego teatru, którego początki sięgają zaledwie lat siedemdziesiątych. W Polsce propagatorem tego gatunku był w latach osiemdziesiątych Tomasz Brzeziński. Z pomocą fluorescencyjnych komponentów, scenograf Aleksander

Maksymiak stworzył wirtualną, baśniową rzeczywistość, znakomicie zilustrowaną muzycznie przez Tomasza Łuca, w którą zabiera widzów reżyser Aneta Głuch – Klucznik, opowiadając wraz z aktorami *Teatru Zagłębie* historię zbuntowanej i krnąbrnej *królowy Migawki*, która rozżłoszczona na swoich rodziców *Króla Maciupka* i *Królową Malusię*, wysyła ich, korzystając z czarownego eliksiru, na *planetę dużych*. Po krótkim czasie szczęśliwości, jaki ogarnia dziewczynkę z powodu braku jakichkolwiek zakazów i obowiązków w nowej rzeczywistości, przychodzi nieubłagana chwila, kiedy zaczyna jej brakować troskliwej, pełnej czułości opieki rodziców. *Królowna Migawka* wyrusza w daleką podróż, aby odnaleźć drogie jej osoby. Zanim jednak uda jej się odnaleźć rodziców, musi nauczyć się prosić, dziękować, doceniać przyjaciół spotkanych w drodze, bezinteresownie dzielić się z innymi, nauczyć się trudnej sztuki tolerancji i zrozumieć, jak ważna jest rodzina i przyjaźń. Tak, w skrócie, można streścić historię *Królowny Migawki*. Ale w efekcie sztuka nie zawiera nachalnego dydaktyzmu i nie zniechęca przesadnym moralizatorstwem, a wszystko to za sprawą znakomicie skonstruowanych scen, w których dobrze poprowadzeni aktorzy, uciekający od schematycznych propozycji, tworząc wiarygodne sytuacje pozwalają dzieciom na pełne empatii uczestnictwo w odbiorze sztuki. Najmłodszy widzowie z wyczuciem reagują we właściwych momentach akcji, dając tym dowód, że reżyser spektaklu umiejętnie prowadzi dialog z tą wymagającą publicznością. W nawiązaniu tak żywej relacji z widownią pomaga z pewnością duże doświadczenie i niezwykła wrażliwość autorki tej inscenizacji, która z prawdziwą wirtuozerią tworzy widowisko pełne zaskakujących scenicznych pomysłów i śmiałych nieprzewidywalnych rozwiązań. Nie można się oprzeć wrażeniu, że spektakl pani Anety Głuch – Klucznik jest perfekcyjnie skonstruowanym mechanizmem, którego najmniejsze trybiki pracują w sposób ściśle przez inscenizatorkę zaplanowany... i działają bez zarzutu. Synchronizacja tych wszystkich elementów, które posłużyły do konstrukcji tak baśniowego widowiska, wymagały od uczestników spektaklu niebywałego zaangażowania i znakomitego warsztatu. Wszyscy recenzenci spektaklu zgodnie podkreślają, że *Najmniejszy bal świata* to bardzo udane przedstawienie i tego typu wystawień, na tak wysokim poziomie artystycznym, wciąż jest za mało w przestrzeni dziecięcego teatru.

Kamerowy zapis przedstawienia, w którym realizatorzy zastosowali zmienność planów łącząc szerokie z bliskimi, pozwolił na docenienie gry aktorskiej i stworzył możliwość pełnego zrozumienia koncepcji reżyserskiej spektaklu. Ogólna kompozycja, jak i każde grające detale dają możliwość docenienia umiejętności reżyserki spektaklu w zakresie wykorzystywanych przez nią konwencji i umiejętności posługiwania się środkami, których użycie zbudowało tę baśniową urodę spektaklu.

O kompetencjach i umiejętnościach warsztatowych dr Anety Głuch – Klucznik świadczy ponadto fakt, że jest zapraszana do jury wielu festiwali:

- II OGÓLNOPOLSKIE PREZENTACJE TEATRÓW AMATORSKICH „OPTA 2010”

- XI Ogólnopolski Festiwal Twórczości Teatralno- Muzycznej ALBERTIANA 2011
- VII Międzynarodowy Festiwal Solistów Lalkarzy (2011)
- Festiwal Artystyczny Dzieci i Młodzieży Szkolnej Województwa Śląskiego
- XXV Ogólnopolski Festiwal Teatrów Lalek (2011) /Przewodnicząca JURY/
- III Ogólnopolskie Prezentacje Teatrów Amatorskich 2011

Należy również podkreślić zaangażowanie habilitantki w popularyzację teatru w przestrzeni publicznej, do czego znakomicie przyczynia się organizowanie różnego rodzaju warsztatów teatralnych dla dzieci, młodzieży, instruktorów teatralnych, aktorów amatorów, recytatorów, nauczycieli prowadzących grupy teatralne, czy dla nauczycieli wychowania przedszkolnego . Należy wymienić choćby kilka takich inicjatyw i działań z udziałem Pani Anety Głuch-Klucznik:

- Międzynarodowe warsztaty w ramach projektu „Fabryka Umiejętności” (2009)
- IV Festiwal Animacji Teatralnej i Filmowej FATiF / Warsztaty animacji lalkowej- dla studentów pracowni animowanych (2010)
- XXII Międzynarodowy Plener Malarski Żory 2011/ Warsztaty teatru plastycznego
- XXXVIII WARSZTATY TEATRALNE Zamek Książąt Pomorskich w Szczecinie (2013)
- „WSZYSTKO I NIC” – warsztaty teatralne w ramach projektu „Pajęczyna”, realizowanego przez Centrum Spotkań Europejskich „Światowid” w Elblągu. Projekt dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.
- Warsztaty teatralne dla nauczycieli „SKUTECZNE I CIEKAWY- METODY TEATRALNE W EDUKACJI NAUCZYCIELI” , Państwowa Wyższa Szkoła Teatralna im. Ludwika Solskiego w Krakowie Filia we Wrocławiu (2013)

Również w dorobku naukowym Pani Dziekan dr Anety Głuch – Klucznik nie brakuje faktów świadczących o jej aktywności. Jej udział w konferencjach naukowych, publikacje i wystąpienia pozwalają wyrazić opinię, że aspiracje habilitantki znajdują afirmację także na tym polu. W dokumentacji nie brakuje na to dowodów. Istotne jest również to, że Pani dr Aneta- Klucznik jest promotorem szeregu dyplomantów Wydziału Lalkarskiego swojej uczelni.

W końcowej sentencji chciałbym zacytować opinię dr. hab. Jerzego Bielunasa, który w swojej rekomendacji dla dr Anety Głuch – Klucznik napisał: *Niewielu mamy w Polsce twórców, którzy tak dobrze znają możliwości dziecięcej widowni (starszej i młodszej), do tego stopnia wczuwają się w psychikę małego widza i tak szanują jego potrzeby i oczekiwania.(...) Patrząc na bogaty dorobek twórczy dr Anety Głuch – Klucznik jestem głęboko przekonany, że Jej talent, dokonania artystyczne, pedagogiczne i organizacyjne zasługują na najwyższe uznanie.*

Niniejszym stwierdzam, że osiągnięcia artystyczne, naukowe i dydaktyczne pani dr Anety Głuch – Klucznik w pełni spełniają wymagania art. 16 Ustawy z dnia 14.03.2003 roku o stopniach naukowych i tytułach oraz stopniach i tytułach z zakresu sztuki. Popieram starania Pani Anety Głuch – Klucznik o uzyskanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie Sztuk Teatralnych.

dr hab. Paweł Siedlik

Łódź, 17. 06. 2014